

KŘÍŽEK

ZPRAVODAJ FARNOSTI ŽIDLOCHOVICE

Září 2026

Číslo: 1

Na cestu našemu novému farnímu časopisu

Po pozitivních zkušenostech z minulých farností jsem si říkal, že by nebylo špatné mít vlastní časopis. Někdo si možná řekne: Proč? Můžeme mít webové stránky, Facebook, Instagram, sociální sítě. Tam se mohou objevovat informace ihned, online, aktuálně, s obrázky, videem, audiokomentáři. Mohou být navzájem propojené, provázané, změna v jednom se ihned promítne do všech, tak proč tištěný časopis? Máte pravdu. Toto vše existuje, je to možné, běžně se s tím setkáváme a i náš časopis takto může fungovat.

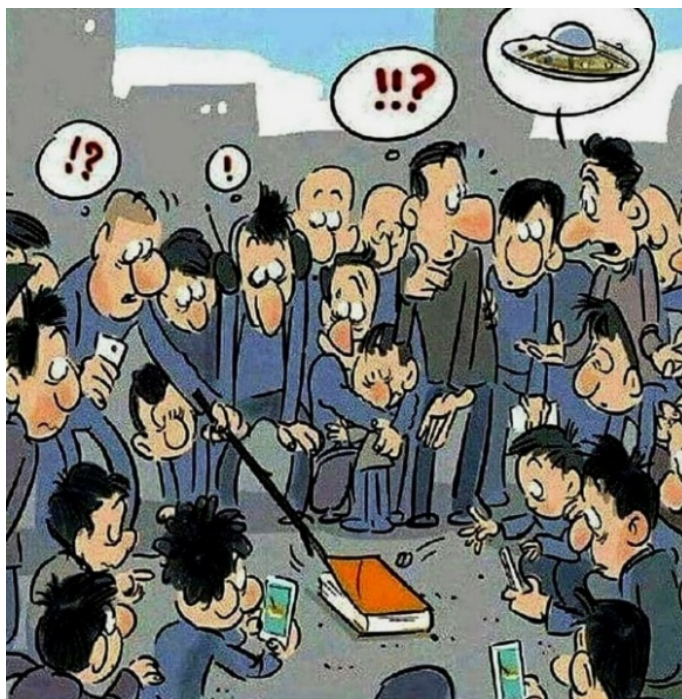
Ale přesto: Nezatoužíme občas po „starých dobrých časech“, kdy svět byl jednodušší, méně komplikovaný, kdy jsme komunikovali skrze dopisy, odpověď na dopis poslaný v pondělí přišla v pátek a tak nějak nám to stačilo? Ale není dobré příliš plakát po starých časech, protože už nám nepatří.

Přesto ale chceme zakusit aspoň kousek kouzla oněch časů, kdy vypnete počítač, sednete si do svého pohodlného křesla, uvaříte si dobré kafe a začnete se do papírového zpravodaje naší farnosti, který vytváříme společně.

Pro časopis jsme navrhli název „Křížek“. Nebráníme se však ani jiným návrhům. Ale aby název nebyl úplně tuctový („Zpravodaj“), aby malinko připomínal duchovní pozadí naší farnosti (Povýšení sv. Kříže), aby se lehce a snadno používal. Chtěli bychom jej vydávat čtyřikrát do roka – na Vánoce, na Velikonoce, před prázdninami a po nich. Jako pravidelné rubriky by se zde mohly objevovat: úvodník, pohled do farních matrik, kalendář, duchovní zamyšlení, různé vaše příspěvky, něco málo pro děti, třeba i nějaký ten recept a podobně. Zkrátka jako při různých setkáních, kdy každý přinese něco dobrého pro ostatní.

A často si říkám při různých příležitostech: Není kumšt velkolepě začít, ale je umění dobře pokračovat. Spoléhám na vaši iniciativu a nápady a snad se nám to podaří.

P. Jan Nekuda, farář

Z vody a Ducha svatého se znovu narodili:

křest	bydliště
4.4. Miroslav Marian Tesař	Vlasatice
12.4. Beata Nosková	Nosislav
12.4. Marie Rút Mrověcová	Židlochovice
12.7. Laura Vráblíková	Židlochovice
9.8. Bela Hana Jana Křišpínová	Vojkovice
30.8. Vlastimil Josef Funk	Židlochovice

Na společnou cestu se životem vydali

- 20.6. Klára Langová ze Židlochovic a Jan Srnec z Přísnotic
 22.8. Anna Jakubičková z Nosislavi a Pavel Saitl ze Slaviček

Do Otcova domu se letos vrátili:

+	bydliště	*
30.12. Ondrůj Josef	Židlochovice	1954
4.1. Reimová Ludmila	Vojkovice	1929
18.1. Gošová Růžena	Židlochovice	1941
24.1. Srncová Marie	Židlochovice	1934
13.2. Novák Jan	Hrušovany	1940
15.2. Vachutková Marie	Židlochovice	1950
20.2. Vangel Eduard	Židlochovice	1945
22.2. Mrkvica Josef	Nosislav	1937
27.2. Vašek Vítězslav	Židlochovice	1934
5.3. Vintrlík Václav	Hrušovany	1939
11.3. Drobílková Vlasta	Vojkovice	1940
24.3. Krejčí Vladimír	Židlochovice	1941
28.3. Bulová Jana	Trutnov	1934
8.4. Otýpka Marek	Židlochovice	1996
31.5. Kubát Jaroslav	Unkovice	1936
18.6. Dofková Kateřina	Hrušovany	1942
3.7. Eliáš Josef	Nosislav	1955
6.7. Slouková Jindřiška	Hrušovany	1933
25.7. Šorma Vlastimír	Vojkovice	1948
4.8. Turenová Ludmila	Hrušovany	1936
8.8. Rohrer Jaroslav	Nosislav	1964
22.8. Zabil Jan	Nosislav	1961

Z farního kalendáře

čt	1.10. návštěvy nemocných Nosislav
	setkání letošních prvokomunikantů na Petrově
pá	2.10. říjnové návštěvy nemocných
ne	4.10. dětská mše, farní kavárna
ne	11.10. koncert souboru Listověj v Hrušovanech
st	14.10. schůzka farní rady farnosti
ne	18.10. misijní neděle, sbírka na misie
so	24.10. svatohubertská mše ve Vojkovicích, začíná zimní čas
čt	29.10. pobožnost na hřbitově ve Vojkovicích
pá	30.10. pobožnost na hřbitově v Unkovicích
so	31.10. pobožnost na hřbitově v Hrušovanech
ne	1.11. pobožnost na hřbitově v Židlochovicích
čt	5.11. návštěvy nemocných Nosislav
pá	6.11. listopadové návštěvy nemocných
so	7.11. ministrantská olympiáda
ne	8.11. dětská mše, dušičková farní kavárna
so	14.11. zahájení kurzu pro akolyty Šlapanice
čt	19.11. schůzka ekonomické rady farnosti
so	21.11. adventní duchovní obnova s manžely Benešovými
ne	22.11. neděle Krista Krále
so	28.11. adventní tvoření – společná výroba adventních věnců
ne	29.11. 1.neděle adventní, žehnání adventních věnců
čt	3.12. návštěvy nemocných Nosislav
pá	4.12. adventní návštěvy nemocných
ne	6.12. 2.neděle adventní
	dětská mše, adventní farní kavárna
	Mikuláš pro děti
	setkání na faře v rámci židlochovického „Adventního kalendáře“

Nad novou encyklikou papeže Lva XIV.

Možná jste zaregistrovali, že na konci května vydal papež Lev XIV. svou první encykliku, věnovanou tématu, kterému se zatím žádný papež nevěnoval – a ani nemohl – umělé inteligenci. Dlouho jsem se těšil, až se mi dostane do rukou její český překlad. Nyní ho mám, zatím neoficiální, a začel jsem se do něj. Zatím jsem na začátku, ale moc se mi ten text líbí a vždycky se těším, jak se do něj každé ráno začtu. Však posuďte sami, tady je malý výťah z úvodní kapitoly:

1. *Úžasné lidstvo, stvořené Bohem, dnes stojí před rozhodující volbou: postavit novou Babylonskou věž, nebo vybudovat město, v němž Bůh a lidstvo žijí společně. Každá generace dostává jako úkol dovést dějiny k zralosti jako prostor, v němž bude chráněna důstojnost každé osoby, nad každou epochou však visí riziko budování nelidského a ještě nespravedlivějšího světa.*

2. *Věříme, že každé upřímné lidské úsilí o spolupráci s Ním za účelem dosažení dobra bude požehnáno nebeským Otcem. Proto se můžeme a máme s odhodláním zapojovat do všech iniciativ, které budují spravedlivější svět.*

4. *V posledních letech je stále zřetelnější, jak rychle a jak hluboce digitalizace a umělá inteligence (AI) mění náš svět. Techniku samotnou nelze považovat za sílu protichůdnou k lidské osobě; naopak, technologický rozvoj v průběhu staletí přispíval k výraznému zlepšení životních podmínek lidstva; zároveň však tyto nástroje mohou způsobit škodu, nejsou-li nasměrovány k dobru.*

7. *V Knize Genesis se na počátku dějin lidstva objevuje příběh o Babylonské věži. Lidé, kteří se usadili na rovině Šinear, se rozhodli postavit město a věž, „jejíž vrchol bude sahat až k nebi“ (Gn 11, 4). Chtěli si tím zajistit trvalost a moc, a především „proslavit své jméno“. Podnik se jevil jako impozantní: jeden jazyk, jedna technologie, jeden směr. Tento projekt však v sobě skrývá velkou past: Dílo koncipované bez Boha, které namísto rozmanitosti společenství volí uniformitu. Když je město budováno na pýše, komunikace se přerušuje, jazyky se mísí a lidé si přestávají rozumět. Výsledkem není jednota, ale roztříštěnost.*

8. *Kniha Nehemiášova naopak začíná v době velké slabosti starověkého Izraele. Po babylonském zajetí se část lidu vrátila do Jeruzaléma, město však stále leží v troskách, hradby jsou zbořeny a brány spálené (Neh 1–2). Nehemiáš, Žid ve službách perského krále Artaxerxa, dostává zprávu o katastrofálním stavu města svých otců. Než se pustí do činu, postí se a modlí se. Svolává rodiny a každé z nich svěruje úsek hradby k obnově. Město se rodí znovu nikoli díky iniciativě jednotlivce, ale z celého lidu: kněží, řemeslníků, žen a mládeže. Je to dílo, které má v centru Boha, nejdříve obnovuje vztahy a až pak staví ka-*

meny. Takto starý Jeruzalém znovu nachází společenství, harmonii a celý lid uznává, že jeho síla pochází od Pána.

9. *Technologie může léčit, spojovat, vychovávat, chránit náš společný domov; může však také rozdělovat, odmítat a plodit nové nespravedlnosti. Sama o sobě není zlem, ale přebírá podobu těch, kteří ji navrhují, financují a využívají. Proto první volbou vždy je volba mezi stavbou Babylonské věže a obnovou Jeruzaléma:*

10. *Vyhýbejme se „syndromu Babylonské věže“, který je schopen převést vše, dokonce i tajemství osoby, na data a výkonnost. V tom spočívá nebezpečí dehumanizace – budování budoucnosti bez Boha a redukce člověka na pouhý prostředek. Zvolme raději cestu Nehemiáše, která ukazuje hodnotu společné práce, abychom učinili Boží město bezpečným pro lid navracející se z vyhnanství. Uprostřed množství hlasů, které někdy připomínají zmatení jazyků, existuje zářivá možnost spočívající ve společném budování, vytváření prostoru a v naslouchání a dialogu, v němž může růst spravedlnost a bratrství.*

P. Jan Nekuda

Byli jsme na Charis 2026

Letošním mottem Charismatické konference bylo „Především chraň své srdce, vždyť z něho vychází život“ (Př 4,23).

Sobotní odpolední přednáška byla svědectvím lidí, kteří pracují na misi usmíření v našem národě. Upřímně, téma mě moc nezajímalo, ale postupně jsem vnímala, že tato iniciativa neřeší jen problém neusmíření mezi katolíky a protestanty, ale je možné ji aplikovat i v osobních vztazích.

Iniciátoři modliteb za usmíření, františkán P. Jakub Sadílek, protestantský duchovní David Loula a řeholní sestra M. Vlasta Čaplová, hovořili o různých modlitebních setkáních katolíků a protestantů. Hlavně protestanté dlouho vnímali, že v nich stále zůstává bolestivá rána pramenící z pobělohorské doby. Přemýšleli, že by uspořádali modlitební setkání – původně bez přítomnosti katolických duchovních, se kterými vůbec nespolečně pracovali. Ve stejné době začaly řeholní sestry františkánky pořádat duchovní setkání v severních Čechách, kde katoličtí duchovní prosili protestanty za odpuštění za Bílou horu a další události.

Nakonec došlo k většímu modlitebnímu setkání v roce 2021 přímo na Bílé hoře. Modlitby za usmíření se účastnilo asi 50 lidí z každého duchovního směru a přineslo nejen smíření, ale umožnilo vznik prvních přátelství. Nešlo o formální akt. Pozvání přijali duchovní, kteří v srdci opravdu toužili po smíření. Kněží, pastoři a kazatelé se tu sešli před Bohem, aby udělali tečku za bolestným obdobím trvajícím 400 let. Řekli, že v budoucnu nechtějí bojovat fyzicky skutečnými zbraněmi ani ostrými slovy nebo nekomunikací, ale že spolu chtějí žít v míru, sloužit českému národu a pracovat pro jeho spásu. Takto se Evangelium stává věrohodnějším i pro nevěřící. Následovala další modlitební setkání na různých místech ČR.

Všichni se shodli na tom, že v prvopočátku člověk musí být pokorný a překonat osobní předsudky. Pak může působit Boží milost. Věřím, že skrze tyto modlitby je náš národ požehnan a dojde míru a pokoje.

Jitka Láčíková

Pavel Hošek - o pravém a falešném vlastenectví

Pavla Hoška si pamatuji ještě jako magistra a později novopečeného doktora teologie. Měl jsem tu čest poslouchat jeho přednášky během studia na Evangelikálním teologickém semináři v Praze a nechat si od něj vést svou absolventskou práci. Už tehdy jsem tušil, že o něm ještě hodně uslyšíme. A nemýlil jsem se! Dnes je Pavel Hošek slovutným profesorem na ETF UK, teologem, religionistou, pedagogem a autorem mnoha knih. Jeho přednášky tradičně sklízí nekonečný potlesk, někdy i ve stoje. totiž přednáší celým tělem a celým srdcem – doslova celým svým bytím. Nejinak tomu bylo i na konferenci Charis v kostele sv. Michala.

Tentokrát si zvolil téma, které bychom možná v kostele nečekali: *Pravé a falešné vlastenectví*. Jak se ukázalo, do kostela ale patří.

O vlastenectví totiž čteme i v Bibli, kde se národ a jeho pospolitost ukazují jako součást Božího záměru a nástroj budování Božího lidu. Pokusím se telegraficky vystihnout několik myšlenek, které mě zaujaly.

Především rozdíl mezi vlastenectvím a národovectvím. Vlastenectví = jednoduše láska k vlasti. Pokud v něm láska chybí, nemůžeme mluvit o vlastenectví. Národovectví naopak zavání neláskou a povyšováním vlastního národa nad ostatní. Odpovědí na toxické národovectví je vlastenectví.

Co říká Bible o lásce k vlasti? Kniha Genesis popisuje, jak lidstvo postupně upadá od deseti k pěti. Boží odpovědí je povolání Abrama a Sáro, z nichž má vzniknout lid, který se

stane požehnáním pro ostatní národy. Národ jako síť vztahů a pospolitost tedy není překážkou, ale Božím nástrojem. A ve Zjevení svatého Jana vidíme obraz Nového Jeruzaléma, do něhož přináší své dary zástupci jednotlivých národů.

Zajímavý byl také historický exkurz. T. G. Masaryk v *České otázce*, napsané dvacet let před vznikem Československa v roce 1918, přemýšlí, zda má smysl rozvíjet svébytnost. Českou svébytnost. Chápe ji jako „úkol daný prozřetelností“. Úkolem historiků a filozofů je tuto prozřetelnost rozpoznat a dále rozvíjet. „Svébytnost národa je svébytnost úkolu daného prozřetelností,“ míní Masaryk. Dar = úkol.

A právě k tomu se podle Hoška vztahuje i odkaz Cyrila a Metoděje. Překládají Písmo do staroslověnštiny, protože chtějí, aby se slovanský jazyk připojil k tomu tisícíhlavému chóru národů. Neměl by v něm chybět! To jsou křesťanské kořeny.

Na závěr zazněl apel, který stojí za to mít na paměti. Někdy trneme, když se mluvčími „návratu ke křesťanským hodnotám“ stávají lidé, kteří říkají: „My hájíme křesťanské hodnoty, a proto nikomu nepomůžeme.“ Nezaznělo to sice otevřeně, ale je zřejmé, kam přednášející mířil. Odmítat pomoc člověku pronásledovanému, utlačovanému či uprchlému před válkou s odůvodněním, že jsme přece „vlastenci“ a pomáháme jen „naším“, není křesťanská myšlenka. Není to vlastenectví. Není to láska.

Symbols opravdového vlastenectví nám byly jaksi ukradeny, vyprázdněny a naplněny jiným obsahem. A tak se ptám: Jakou roli má v této době a v této souvislosti sehrávat církev? Tedy každý z nás? Mějme to na paměti, až zase uslyšíme něco o vlastenectví a křesťanských hodnotách – ať už u nás doma, nebo daleko za našimi hranicemi či za oceánem.

Petr Pospíšil

Zahájení prázdnin na faře

Naše farnost si 26. června 2026 připravila setkání dětí i dospělých při zahájení letních prázdnin, které proběhlo v areálu fary. Akce nabídla pohoštění, zábavu i úkoly. Pro děti bylo připraveno několik stanovišť s úkoly, například poznávání plemen psů a jejich chování, zvířecích stop a hlavolamů. Také si mohly vyzkoušet střelbu z luku a badminton. Dospělí ocenili příjemné posezení, grilované maso či špekáčky. Čekala nás i čokoládová fontána, ve které si každý mohl namočit čerstvé ovoce. Celé odpoledne proběhlo v přátelské atmosféře a všichni si užili skvělý start letních prázdnin. Velké díky patří všem, kteří se podíleli na přípravě vydařené akce.

Eliška Chovancová

Zakončení prázdnin

Letní dny volna utekly jako voda a najednou to byly už dva měsíce od toho dne, kdy jsme společně na faře zahajovali prázdniny. A tak abychom si poslední prázdninovou neděli pořádně užili, sešli jsme se na faře znovu. Z hlediska programu nebyla akce tak bohatá, ale přesto si každý našel nějakou zábavu. Na trávník se rozprostřely deky a k dispozici byly deskovky a sportovní vybavení k zapůjčení, spousta dětí se také zabavila u vyráběcího koutku. Celé odpoledne se grilovalo a k večeru se rozdělal oheň, kde se mohly opékat i špekáčky. Na svačinku byly přichystané buchty i bábovky a mísy plné ovoce. Odpoledne příjemně uběhlo díky společnosti známých a kamarádů a všichni tak snad zapomněli na smutek, že volno už končí. Za veškerou přípravu a pomoc i v průběhu akce moc děkujeme všem zapojeným.

Michaela Chovancová

Pouť do Štípy

Mnoho z vás, čtenářů, jistě rádo vzpomíná na den, kdy jste poprvé přijali proměněné tělo Ježíše Krista. Na plný kostel vyzdobený květinami, na zástup děvčat v krásných bílých šatech a chlapců v košilích a oblecích, mezi které jste patřili i vy. Na radost v očích vaší rodiny, když jste se po skončení obřadu rozběhli přímo k nim.

Tuto radost jsme letos chtěli sdílet napříč rodinami právě těch dětí, které oslavily na začátku léta své první svaté přijímání, a tak jsme se ve skupině sedmi rodin vydali 27. června na pouť do Štípy.

Štípa (pro uznání tamních obyvatel čtete *Ščípa*) je vesnice poblíž Zlína a kostel má ne jeden, ale dokonce dva! Součástí celého areálu je i přilehlý klášter

se samostatnou budovou fary, kde bydlí úžasný pan farář Mons. František Sedláček, který nás provedl historií těchto dvou kostelů a prohlídku doplňoval zajímavými fakty a humorem. Nyní se vám pokusím jeho výklad, jenž dokázal zaujmout jak dospělé, tak děti, stručně shrnout.

Dopoledne jsme zahájili mší svatou a průvodem se svíčkami a poté se rozdělili na dvě skupinky. Jedna zamířila do výšin a druhá naopak do podzemí. Ne, opravdu to není nadřezka, poněvadž první výprava vystoupala na kůr, kde jsme měli tu čest vyzkoušet si hru na obrovské dřevěné varhany. Ty jsou jedinečné v tom, že aby se ozývaly tóny, musí se při hře sešlapovat měchy, a věřte, je to docela makačka. Následně se skupinky vyměnily a my se tak šli ochladit do podzemní hrobky umístěné pod oltářem. Zkusili jsme si tam i zůstat se zhasnutými světly a opravdu to nebylo nic příjemného. Avšak to prý nic nebylo oproti tomu, jaké stezky odvahy tam podnikal nynější otec František ještě jako ministrant s pouhou svíčkou v ruce!

Když jsme se vyhrabali z hrobky a několika z nás možná zůstala na památku boule na vrcholku hlavy, protože východ byl poněkud komplikovaný, setkali jsme se s druhou skupinkou a všichni společně vyrazili do onoho druhého kostela. První zmínka o něm je již ze 14. století, kdy se z kostela v nedaleké vesnici ztratila soška Panny Marie s Ježíškem, která byla nalezena ve Štípském háji ozářená jasným světlem. Tento zázrak dal podnět k založení kapličky a později k jejímu přestavění na malý gotický kostel. Tato soška byla přenesena do onoho velkého barokního kostela, ze kterého jsme vyšli, až v 18. století. Gotickému kostelíku se přezdívá také Hřbitovní kaple, neboť stojí na bývalém pohřebišti.

Konec naší pouti se bohužel blížil, a tak jsme se odebrali zpátky ke klášteru, kde jsme ochutnali (a také trochu vykoupili) zásobu výborných štípských oplatků. Rozloučili jsme se s otcem Františkem a zakončili dopoledne obědem v nedaleké restauraci.

No a to by bylo vše. Moje stručné shrnutí nesahá ani po kotníky celé prohlídky a výkladu pana faráře, a tak mi nezbývá nic než doporučit vám, abyste si také do Štípy zajeli a poznali tak krásy dalších poutních míst.

Michaela Chovancová

Katecheze Dobrého Pastýře aneb most mezi učebnou a kostelem

Milí rodiče,

od letošního školního roku otevíráme v naší farnosti novou formu duchovního doprovázení dětí – **Katechezi Dobrého pastýře**.

Tento program je určen pro děti 1., 2., 4. a 5. třídy a nahrazuje klasické náboženství, které doposud vedl náš bývalý kaplan Bohumil.

3. třída je určena pro přípravu k 1. svatému přijímání, kterou povede náš pan farář.

Program katecheze Dobrého Pastýře je založen na mezinárodně rozšířené metodě *Catechesis of the Good Shepherd*, která spojuje křesťanskou víru, liturgii a Montessori pedagogiku a vede děti k objevování osobního vztahu k Bohu skrze prožitek, ticho a krásu.

Navázat osobní vztah s Ježíšem a rozvíjet víru je prvním a podstatným účelem této katecheze. Koncepce vznikla v Římě v 50. letech minulého století na základě zkušeností Sofie Cavalletti a Giany Gobbi a postupně se rozšířila do pěti světadílů.

K pravidelnému scházení budou určeny dvě speciálně upravené farní místnosti – tzv. atria. Zde mají děti k dispozici ručně vyráběné pomůcky, materiály a nástroje, se kterými mohou samostatně pracovat. Díky nim mohou poznávat Boží slovo, rozjímat o něm a vnímat Boží blízkost vlastním tempem a ve svém nitru.

Setkání budou probíhat pravidelně **každý pátek na faře v Židlochovicích**, a to ve dvou skupinách, pravděpodobně v těchto časech:

Mladší skupina (1. a 2. třída) | 16:15–17:30

Zaměřuje se na hluboké téma lásky a bezpečí. Děti poznávají Ježíše jako Dobrého pastýře, který je doprovází, a objevují základy liturgie.

Starší skupina (4. a 5. třída) | 14:30–15:45

Reaguje na touhu starších dětí po společenství a pravidlech. Společně objevujeme dějiny spásy a učíme se, jak na Boží lásku odpovídat svým vlastním jednáním.

Pro více informací a přihlášení kontaktujte:

Jméno: Monika Grycová

E-mail: monschi@centrum.cz

Telefon: 777 638 597

Podrobnosti naleznete také na farním webu.

Monika Grycová

Ilustrační fotky materiálů a pomůcek

Farní pouť: Po stopách pražských benediktinů

V sobotu 19. září 2026 se 46 našich poutníků v čele s P. Janem Nekudou vydalo už v 6.00 ráno na pouť za duchovním i architektonickým dědictvím.

Naše první zastávka vedla do Emauzského kláštera (*Na Slovanech*). Díky exkluzivní prohlídce jsme nahlédli i do míst, kam se běžný návštěvník jen tak nedostane. Dozvěděli jsme se mimo jiné fascinující detaily o obnově kláštera po bombardování za druhé světové války – kvůli nedostatku dřeva byly krovy i celá střecha unikátně odlity z betonu. Odměnou za výstup nám byl nádherný výhled na Prahu a pohled na postupně obnovovanou klášterní zahradu i s vinohradem. Po prohlídce jsme zde společně prožili mši svatou a posilnili se dobrým obědem.

Odpoledne naše kroky vedly k sestrám benediktinkám na Bílou Horu, kde se nás ujala sestra Petra. Pro ni šlo o velmi milé setkání, neboť sama pochází z nedalekých Hustopečí.

Duchovní cestování jsme završili v kolébce českého mnišství – v Břevnovském klášteře. Po prohlídce měl každý čas pro sebe – mohl navštívit kostel, projít se zahradami, případně ochutnat benediktinské pivo v klášterním šenku.

Srdečné poděkování patří našim skvělým průvodcům – sestře Petře a bratřím Naumovi a Martinovi – za jejich vřelé přijetí a poutavý výklad. Velký dík patří i vám všem, kdo jste se vydali na cestu ...

Plán dalších poutí a aktivit:

Prohlídka Benediktinského kláštera v Rajhradě

Listopad 2026, neděle, 14.30 hod.

krátké posezení u kávy a čaje

Po stopách broumovských benediktinů

Duben 2027, sobota

klášter v Broumově, mše svatá, celodřevěný kostel Panny Marie, „Broumovské skupiny kostelů“ – postavili: Kryštof Dientzenhofer a Kilián Ignác Dientzenhofer – celkem 10 kostelů, 1 kaple (vybereme některé z nich).

Martin Hladký

Z kostelní lavice na Noemovu archu: Jedna moravská blondýna na rovníku

Když mě náš pan farář poprosil o článek o mé lednové cestě do Afriky, váhala jsem, jak do pár odstavců vtěsnat svět tak neuvěřitelně jiný. Možná si mě z kostelní lavice pamatujete jako tu blondýnu s neustálým úsměvem, co chodí pozdě na mše, šla sama do Santiaga a jejím poznávacím znamením je klepot podpatků. Tentokrát jsem ale na 13 dní podpatky vyměnila za pohorky a s partou devíti cestovatelů a průvodcem odletěla za dobrodružstvím.

Naše putování začalo ve Rwandě, dnešním „Švýcarsku Afriky“. Návštěva Memoriálu genocidy v Kigali byla bolavým setkáním s historií. Místní průvodce se nás zeptal, odkud jsme. Jakmile slyšel „Česká republika“, zjihly mu oči. Pohnutým hlasem děkoval za to, že v roce 1994, kdy svět zavíral oči, to byla právě naše vlast a Nový Zéland, kdo v OSN statečně bojoval a prosil o pomoc pro Rwandu. Tomuto muži tehdy bylo 11 let a jako chlapec z etnika Tutsiů musel přihlížet, jak mu radikálové mačetami vyvraždili rodiče. Celou dvouhodino-

vou prohlídku jsem proplakala a v ruce žmoulala růženec s modlitbou za oběti válek. Průvodce mi řekl, že uzdravit národ trvá tři generace. Vzpomněla jsem si na Starý zákon – vždyť i Mojžíš vodil Židy po poušti 40 let, než z nich dostal ducha otroctví.

Abychom po hodinách v autě rozhýbali rozlámané tělo, poprosila jsem průvodce o něco akčního. Vzal nás na zelené čajové plantáže, kde jsme vyfasovali mundury s košíky a na dvě hodiny se stali sběrači čaje. Spřátelila jsem se tam s místní ženou, se kterou jsme se nasmály, a při loučení jsem jí darovala svůj osobní růženec z Izraele. Objala mě se slzami v očích a řekla, že je to ten nejkrásnější dárek v jejím životě. Společně jsme pak navštívili i místní kostelík, který vesničanům z vděčnosti za pohostinnost postavil německý manželský pár.

V Ugandě na nás v neprostupné džungli na hranicích s Kongem čekalo dechberoucí setkání s horskými gorilami, kterých na světě zbývá už jen kolem tisíce. Šest a půl hodiny se brodíte divočinou, zatímco stopaři prosekávají cestu mačetaми. Doprovázel nás jedenáctičlenný tým rangerů a těžkooděnců se samopaly. Ty zbraně tam nebyly na obranu před gorilami (lidi by zabily jednou ranou, ale jsou to býložravci), ale jako ochrana před konžskými povstalci. Když jsme konečně vystopovali habituovanou rodinku, strach zmizel. Čupěla jsem v trávě necelé dva metry od obrovského samce zvaného silverback. Najednou se ke mně na 30 centimetrů přiblížila jedna ze samic, lidsky si podložila ruku a zvědavě si mě prohlížela. Pohled z očí do očí mi vehnal slzy do očí. „Pane Bože, to snad není ani možný...” říkala jsem si.

Zatímco já se kochala, rangeři ustoupili za moje záda a ukazovali palce nahoru. V táboře mi pak průvodce se smíchem vysvětlil, že už slavná Dian Fosseyová (film Gorily v mlze) zjistila, že silverback dokáže do smečky přijmout cizí samici. Rangeři viděli, že se nebojím, a tak mě pro dobro skupiny podstrčili jako blondátou návnadu. Samci jsem se líbila, byl v klidu a ostatní mohli bezpečně pozorovat. Takže až mě přestane bavit život na jižní Moravě, vím, kde mě adoptují!

Naprostým vrcholem safari byla lodní vyjížďka po kanálu Kazinga. Připadala jsem si jako kluci na voru ve filmu Cesta do pravěku. Kolem nás se chladily desítky hrochů, krokodýli a stáda slonů. A v tom největším dojetí jsem najednou vykřikla: „No to snad ne! Tamhle jsou naši čápi!“ Ano, opravdu. Naši čeští čápi, když nám

doma v prosinci a lednu mrznou zadky a v kostele se v adventu připravujeme na narození Spasitele, normálně zevlují se slonama u kanálu Kazinga. Moje srdce zaplesalo nad tím, jak dokonale má Bůh ten svět propojený.

Závěr patřil národnímu parku Lake Mburo a stylovému ubytování – dřevěná podesta, plachta, rákos a koupelna pod širým nebem. Když jsem se na recepci ptala na hady, průvodce mi ukázal tabuli s padesáti druhy (mamby, kobry) a nápisy „Very dangerous“ (smrt do několika vteřin). Večer se jelo na noční safari a stálo to za to, protože řidič najednou zařval: „Leopard!“ Průvodce se smál, že oproti lvům je to jen „roztomilá kočička“, ale my viděli leopardí pár na námluvách, a dokonce při lovu divokého prasete – onoho slavného Pumbu ze Lvího krále, který má ale ve skutečnosti přes dvě stě kilo. Ráno jsem to nadšeně líčila našemu průvodci a omlouvala se, že moje znalosti o Africe končí u Disneyho, načež se mě pobaveně zeptal, jestli jsme nepotkali i krále Jelimána.

Hned ráno nás čekalo pěší safari – jedno z mála míst na světě, kde se procházíte přímo mezi stovkami zeber a žiraf. Ranger nás vzal na mýtinu, kde mají žirafy každé ráno svůj společný „meeting“. K jednomu sexy žirafákovi jsem se přiblížila na metr: „Čauky, tutut, ty seš ale krasavec!“ Když udělal krok ke mně, začala jsem couvat a ranger křičel: „Stůj, nesmíš utíkat!“ V divočině před zvířetem nesmíte běžet, abyste nespustili lovecký reflex – žirafa vás

totíž i jako býložravec zabije jedním kopnutím. Připadala jsem si tam jako na Noemově arše a zase jsem plakala dojetím.

Afrika mě naučila, že k opravdové radosti stačí málo – hluboký nádech, pokora před Boží přírodou, smysl pro humor a vděčnost za každý den. Pokud vás cokoli z mých zážitků zajímá, neváhejte mě v neděli po mši oslovit (slibuji, že se pokusím přijít včas!). Ráda se s vámi podělím o další detaily a ukážu vám fotky našich afrických čápů i mého sexy žirafáka.

Simona Ujčíková

Vplétá srdce do květin i vánočních ozdob

Naše Matička Bílková slaví 85 let

Někteří lidé do kostela přicházejí. Někteří v něm slouží. A pak jsou lidé, kteří se jeho součástí stanou tak přirozeně, že si bez nich farnost už téměř nedokážeme představit.

V říjnu oslaví krásných 85 let paní Eva Bílková. Pro někoho možná jen číslo v kalendáři. Pro naši farnost však představuje desítky let práce, služby, ochoty pomoci a především lásky ke kostelu Povýšení svatého Kříže v Židlochovicích.

Eva je jedním z těch lidí, kteří nikdy nepotřebují slyšet, že je potřeba něco udělat. Ona to jednoduše vidí – a udělá. Po celá desetiletí se stará o květinovou výzdobu našeho kostela. Ví, která květina kam patří, co se hodí k danému období a jak kostel ozdobit tak, aby působil slavnostně, ale zároveň zůstal tím, čím má být – domovem pro modlitbu. Se stejnou mateřskou péčí a láskou se už dlouhé roky stará také o naše pány faráře, kterým vytváří zázemí a podporu v jejich náročné službě.

A když přijde advent a Vánoce, přichází její velká chvíle. Vánoční výzdoba kostela je po desetiletí v její režii. Každý stromek, každá ozdoba, každý detail má své místo. Mnohé ozdoby navíc nejsou jen obyčejnou dekorací. Jsou výsledkem její vlastní trpělivosti – sama je po večerech za ty roky uháčkovala. Když se pak o Vánocích rozsvítí stromky v našem kostele, není na nich jen světlo. Je v nich ukrytý kus Evina času, její šikovnosti a jejího srdce.

Její šikovné ruce a velké srdce ale nezůstávají jen v prostoru kostela. Eva už léta s láskou háčkuje krásné hračky pro hendikepované děti. Pak je sama nosí do stacionářů, aby těm nejzranitelnějším udělala radost a vykouzlila jim úsměv na tváři. A aby toho nebylo málo, je vyhlášená svými svatebními koláčky. Když jsme letos po-

řádali Noc kostelů, neváhala a napekla neuvěřitelných 100 koláčků pro všechny účastníky a přednášející.

„A ty seš kdo?“

Moje první setkání s Evou se však odehrálo úplně jinak. Bylo to před čtyřmi lety. V té době jsem ještě nebyla pokřtěná a do kostela jsem vlastně teprve hledala cestu, nebo vlastně nehledala – musela jsem tam chodit, abych splnila podmínky pro křest. Pan farář tehdy vyhlásil, jestli by někdo mohl přijít pomoci s vánoční výzdobou. A tak jsem jednoho dne dorazila do kostela jako blondátá hvězda (jak mě oslovoval bývalý pan farář), která tam tehdy prakticky nikoho neznala.

Otevřela jsem dveře, vešla dovnitř, kde bylo asi třicet lidí, a úplně bez ostychu jsem přes celý kostel zakřičela: „Tak jsem tady! Jdu vám pomoci s tou výzdobou!“

Tehdy za mnou přišla jedna paní, která celou výzdobu evidentně velmi dobře organizovala. Podívala se na mě a zeptala se: „A ty seš kdo?“

„Já jsem Simona z Vojkovic,“ odpověděla jsem. „A přišla jsem vám pomoci.“ A ona se usmála: „Já jsem Eva. A tykej mi. Já jsem ráda, když mi mladý kočky tykají.“

A bylo rozhodnuto. Začala mi ukazovat, kde jsou uloženy jednotlivé ozdoby, která patří na který strom a co kam dát. Po chvíli jsem se jí zvědavě zeptala: „A proč mi to vlastně všechno ukazuješ?“

Eva se na mě podívala a úplně samozřejmě odpověděla: „No... až tady jednou nebudu, budeš to dělat ty.“

Nevím, jestli tehdy tušila, jak moc se její věta zapíše do mého života. Od toho dne jsme spolu začaly sedávat v lavici a Eva si mě postupně tak trochu adoptovala. Říká, že jsem její vnučka, a já jí říkám Evičko. Některá přátelství zkrátka nevznikají tím, že si je naplánujete. Prostě se jednoho dne potkáte v kostele, někdo se vás zeptá, kdo jste, a o pár let později zjistíte, že vedle vás sedí člověk, který se stal pevnou součástí vašeho života.

Evička nechybí, když je potřeba pomoci

Když jsme letos připravovali Noc kostelů, Eva samozřejmě nemohla chybět. A nešlo o to, že by si ve svých pětadesáti letech přišla jen „na chvíli sednout“. Přišla v půl čtvrté odpoledne a ochotně se ujala práce v dětských dílničkách. Společně s dětmi vyráběla měšce a pomáhala jim s tvořením.

Vydržela se mnou až do úplného konce, dokonce až do posledního slova mé přednášky o putování do Santiaga de Compostela. Když jsem skončila, podívala se na mě a prohlásila: „Simi, v příštím životě jdu s tebou na pouť.“

A já jí věřím. Protože kdyby existovala nějaká osoba, která by si sbalila batoh, zavázala boty a bez váhání vyrazila se mnou na cestu, byla by to právě Eva.

Matička Bílková

V naší farnosti se Evě neříká jen Eva. Říká se jí Matička Bílková. A není to náhoda. Je to žena, která je už po desetiletí tak trochu matkou nás všech. Vždycky ví, co je potřeba. Vždycky pomůže. Vždycky má připomínku, radu, úsměv nebo nějaký ten svůj typický komentář. A především – vždycky je tam.

Pro naši farnost není jen člověkem, který se stará o květiny nebo vánoční stromky. Je živou součástí její historie. Je jedním z lidí, jejichž práce možná není vždycky vidět na první pohled, ale bez kterých by náš kostel nebyl tím teplým a otevřeným místem, kterým je.

A možná právě o tom je skutečná služba. Člověk nemusí stát u oltáře, aby sloužil. Někdy slouží tím, že ráno přinese květiny, jindy tím, že ozdobí kostel, rozveze háčkované hračky dětem nebo napeče voňavé koláčky. Nebo tím, že přijde pomoci dětem v dílničkách, i když už by dávno měla právo říct: „Dnes už ne.“ A někdy prostě tím, že sedí vedle vás v lavici a je tam. Rok za rokem.

Milá Evičko,

k Tvým 85. narozeninám Ti chceme z celého srdce poděkovat za všechno, co jsi pro naši farnost za všechny ty roky udělala. Za každou květinu, která díky Tobě rozkvetla u oltáře, i za každé Vánoce, které jsi nám rozzářila. Děkujeme za každou uháčkovanou hračku, která přinesla úsměv hendikepovaným dětem, i za každý koláček, do kterého jsi zapekla kus své štědrosti. Děkujeme za Tvoji tichou péči o naše pány faráře a za každé Tvoje rázné: „Já to udělám.“ Ale především děkujeme za to, že jsi prostě naše.

Možná jsi před čtyřmi lety řekla jedné neznámé blondýně, která se přihlížela do kostela s výkřikem, jen obyčejné: „Já jsem Eva. Tykej mi.“ Netušila jsi, že v té chvíli měníš můj svět. Neukazovala jsi mi tehdy jen to, kam patří vánoční ozdoby. Učila jsi mě, jak mít rád svůj kostel. Jak sloužit druhým s lehkostí a humorem a jak předávat víru a naději dál. Ukázala jsi mi to nejdůležitější – že člověk nemusí do kostela nejdřív stoprocentně patřit, aby v něm našel domov. Někdy mu ho někdo jiný musí jednoduše otevřít dokořán. Ty jsi ty dveře otevřela mně. A za to Ti budu vděčná celý život.

Matičko naše, přejeme Ti k tomuto krásnému jubileu hojnost Božího požehnání, pevné zdraví a stále stejnou jiskru v oku. Ať máš ještě dlouhá léta dost sil na všechno to tvoření, pečení i na naše farní starosti a radosti. A hlavně – ať ještě velmi dlouho sedíš v lavici vedle mě. Protože lidi s tak velkým srdcem, jako máš Ty, si člověk přeje mít nablízku nejen v tomto životě, ale i v tom příštím.

A až jednou půjdeš na pouť do Santiaga... tak počkej, Evičko. Jdu s Tebou!

*S hlubokou úctou a láskou
celá židlochovická farnost, Otec Jan a Tvoje Šimonka*

Vařonka – na zdraví!

Sychravé podzimní a zimní dny jsou na dohled, proto nabízím jeden recept od mého kamaráda z vojny Dušana z Kaňovic u Frýdku – Místku. Tradiční slezská vařonka je horký alkoholický nápoj. Připravíte ji z karamelu, vody, koření, slivovice, vodky či rumu a s přídavkem. Je skvělá pro zahřátí v zimě.

P. Jan Nekuda

Na 5 porcí:

1/4 litru vodky, slivovice, třešňovice. Je možno nahradit rumem – je to jemnější, nebo frenštátskou režnou – je to stylové 😊

3/4 litru vody

1/4 kg pískového cukru

3 ks hřebíčku

1 ks celé skořice

4 lžice medu

1 citrón

Postup přípravy:

Pískový cukr nasypeme do hrnce, postavíme na oheň a za stálého míchání necháme cukr tak dlouho na ohni, až se rozpustí a začne karamelizovat do světle hnědé barvy.

Do karamelového cukru přilijeme opatrně vodu (nelekněte se, tekutina prudce vzkypí) a za občasného míchání vaříme tak dlouho, až se karamelový cukr rozpustí.

Přidáme med, skořici, hřebíček a vaříme další 2-3 minuty. Nakonec přilijeme alkohol, ale už nevaříme! Alkohol by vyprchal a bylo by to fádni.

Jednotlivé sklenice zdobíme plátkem citrónu a ihned podáváme. Bez alkoholu je to velmi oblíbené pro děti.

Máš chuť připravit další číslo zpravodaje? Nebo někdy příště? Neváhej se ozvat. Můžeme se střídat a já budu rád, když budu mít nějakého zástupce/zástupkyni. ;-)

Máš nějaký tip na zlepšení? Nebo nějaký příspěvek na příště, pozvánku, svědectví, nebo třeba vtip či křížovku? Sem s tím! ☺

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu: 15. 11. 2026

Odhadované datum vydání: 6. 12. 2026

Příspěvky zasílejte na: krizek@farnostzidlochovice.cz

Zpracoval: Petr Pospíšil

Pro vnitřní potřebu Římskokatolické farnosti Židlochovice
NEPRODEJNÉ